

беспилни; Богъ исказа любовта си на работи, като даде своятъ единороденъ синъ. Много сж дароветъ Божий на грѣшниците. Умственнитъ науки и тѣлеснитъ сили, храната що ядемъ, дрехитъ дѣто носимъ, здравето ни и хиляди други скжпоцѣнни дарове ни задѣлжаватъ сѣкий день да хвалимъ Бога. Нѣ колкото и да бѣдѣтъ голѣми тия дарове тѣ сж изгубватъ като канка вода въ морето, прѣдъ онзи голѣмъ даръ — синътъ Неговъ. И наистинна безъ този голѣмъ даръ какво би ползували насъ сичкитъ други дарове, ако да живѣхме и умирахме безъ Христа? Той-зи е дарътъ, що е Богъ обѣщаль на прародителитъ ни въ Едемския рай и еогото Авраамъ, Давидъ и всичкитъ пророци чакахъ и желяхъ. Той е обѣщанната милость на отцитъ ни. Той е милостта, която никой нѣмаше право да иска и да я чака. Нѣкога не щеше да влѣзе въ умътъ на човѣцитъ, било и на Ангелитъ, че Богъ ще ни даде синътъ си. Отистина за такъвъ даръ никога не можехме да заслужимъ. Човѣкъ не заслужва за нищо друго освѣнъ за вѣчна мѣка. Добритъ наши благословии сж изгубени по причина на грѣховетъ ни; храната ни, облѣклото ни и се що ни са дава, не сж нищо друго, освѣнъ само една милость. А когато размислимъ за сичкитъ тия дарове, сички други добрини са изгубватъ, както най-свѣтливитъ звѣзди са изгубватъ при изгрѣването на слънцето. Голѣмината на любовта са разбпра отъ голѣмината на дарътъ; тѣзи голѣмина е голѣмината на Господа нашего Исуса Христа, който са нарича още единороденъ синъ. Макаръ тѣзи голѣмина, тѣзи слава негова да са закри,